

byr har givet i Lyngby Kommunes Kasse, vil være tilfreds. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at det vil være meget lettere at tilfredsstille Sogneraadformanden end en Politiker, der staar ham personlig nær.

Med Hensyn til Formueskatten er der jo indført en Lempelse, forsaavidt Formuen er 100 000 Kr. og derunder, og da dette var Ønsket fra det konservative Folkepartis Side ved Sagens første Behandling, finder jeg Anledning til at udtrykke min Tilfredshed med, at det har kunnet vinde Tilslutning i Udvalget. Som tidligere bemærket havde vi ønsket, at man var gaaet lidt videre, men det kunde altsaa ikke naas.

Hvad Beskatning af udenlandske Selskaber angaar, vil ogsaa gerne jeg henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa dette Forhold; den ærede Ordfører har jo allerede nævnt det. Det er mit Haab, at man vil tage meget lempeligt paa Selskaber, som har deres Indtægt i alt væsentligt fra Udlandet, idet jeg ikke kan se nogen som helst Fordel ved at drive disse Selskaber bort her fra Landet, og dette vil jo meget let kunne risikeres, hvis man ikke tager lempeligt paa dem, idet man, ganske afsat fra, hvad de danske Aktionærer maatte ønske eller ikke, let vil kunne forstaa, at de Aktionærer, som ikke er danske Statsborgere, paa ingen mulig Maade kan være interesserede i, at Selskaberne giver større Skattebeløb til Danmark. Paa den anden Side har det ikke saa ringe Interesse for Danmark, at der eksisterer saadanne Selskaber, idet jeg er forvisset om, at disse Selskabers Bestyrelser vil gøre, hvad de formaar, for at Selskaberne køber de Ting, de behøver og kan faa her i Danmark, i størst mulig Udstrækning netop her i Danmark; og da vort Næringsliv i enhver Henseende trænger til al den Hjælp, det kan faa, er det mit Haab, at man vil tage forstaaende paa Tingene, og efter de Udtalelser, der er fremkommet fra den højtærede Finansministers Side i Udvalget, og som jeg haaber vil blive bekræftet, naar til sin Tid den højtærede Finansminister faar Ordet, nærer jeg ogsaa den Forventning, at det vil ske.

Naar de radikale Partier til en vis Grad gaar imod, og vel ikke mindst mod Indkomst- og Formueskatten, har det i hvert Fald i nogen Grad sin Begrundelse deri, at disse Partier ikke mener at have tilstrækkelig Viden med Hensyn til, hvad de mange Penge skal bruges til. Det er min Tro, at man ikke behøver at ængstes i den Retning. Jeg føler mig forvisset om, at de Penge, som

Loven vil give, meget let vil blive brugt. Allerede ved Sagens første Behandling udtalte jeg mig ret indgaaende herom, idet jeg paa den ene Side hævdede, at Skatten ikke vilde give det, man ventede, og paa den anden Side pegede paa visse Forhold, der vilde medføre, at Statens Udgifter vilde blive meget større end paa et tidligere Tidspunkt antaget. Med Hensyn til det sidste kan jeg ikke skønne rettere, end at man, som Forholdene i hele Verden ligger, maa antage, at Udgifterne endda vil blive endnu større, end man kunde antage, den Gang Skatte-lovforslagene var til første Behandling; og ogsaa med Hensyn til Indtægtssiden vilde jeg tro, at Forholdet stiller sig endda noget værre, end det gjorde den Gang, selv om det er ikke længe siden.

Der har jo været diskuteret en Del i Bladene om den Indkomst, hvoraf der skal svares Skat i det kommende Finansaar, og man har set, at Landoverskatteraadet har gjort den Anskuelse gældende, at en Købmand f. Eks., som har købt Varer, som han har betalt med en Pris af 200 Kr. pr. Enhed, men som nu kun koster 100 Kr., skal, forsaavidt han ikke har solgt disse Varer, ved Opgørelsen af sin Indtægt beregne dem som havende en Værdi af 200 Kr. Jeg kan ikke skønne, at en saadan Opfattelse er heldig. Jeg ser ikke rettere, end at selv om man i opadgaaende Perioder naturligvis regner paa den Maade, saa maa man i nedadgaaende Tider tage visse Hensyn til de næringsdrivende i et Forhold som dette. Sagen er jo den, at hvis Varerne senere igen stiger i Værdi, vil den paagældende Skatteyder komme til at betale Skat af den Indtægt, som til den Tid kommer frem, saa for saa vidt vil Staten ikke miste noget. Det eneste Tilfælde, hvor det kunde tænkes, at Staten vilde komme til at miste noget, er dette, at vedkommendes Indtægt i det kommende Finansaar forandrer sig fra at være positiv til at være negativ, med andre Ord, at han i Stedet for Indtægt faar Tab. Staten skal jo ikke bidrage til at dække det Tab, som vedkommende har haft, og i dette specielle Tilfælde vil for saa vidt Staten have Interesse i at bruge den Metode at tage den størst mulige Indtægt af ham i Øjeblikket. Jeg tror imidlertid, at det for Staten som saadan vil være meget uheldigt, om man paa den Maade ligefrem vilde slagte den Høne, som dog gerne vedvarende skulde kunne lægge Æg, og det er mit Haab, at man fra den højtærede Finansministers Side vil tage ikke saa lidt mere lempeligt paa dette Forhold, end man bør efter Landsover-